

Selt, blive Udgifterne altid mindre end ellers.

Tang: Det er jo klart nok, at, naar det foreliggende Lovforslag bliver til Lov, saa vil denne Lov lægge en overordentlig stor Magt i Myndighedernes Hænder, deri er jeg enig med det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgfreds (Beth), men Spørgsmaalet er, om det ikke er nødvendigt under saadanne Omstændigheder som en Pest, en Farstot, at lægge en saadan næsten diktatorisk Magt i Myndighedernes Hænder. Jeg husker, hvorledes i Kjøbenhavn i 1852, da her var Kolera, Alle raabte paa, hvorfor Myndighederne dog ikke stred ind. Myndighederne svarede, at de kunde ikke gjøre det i Følge de gjældende Love. Men hertil blev der saa vareet gennem Pressen og Bladene: Her er ikke Tale om, hvad Lov der er i Landet eller ikke, her foreligger en Nødvendighed for, at Myndighederne i enhver Henseende gribe ind med Kraft. Jeg mener altsaa, at under saadanne Omstændigheder — Pest kan jo være meget værre end Krig — maa Myndighederne have en overordentlig Magt, men om nu netop den Magt, som Myndighederne skulle have efter denne Lov just er saa hensigtsvarende og formaalstjenlig som muligt, eller om den maaste skulde ændres paa nogle Punkter, det er Noget, hvorom jeg ikke tør sælde nogen fuldstændig Dom. En Ting, der har roget mig, er, at $\frac{3}{4}$ af Bekostningerne skal udredes af Statskassen og kun $\frac{1}{4}$ af Kommunen; rigtignok har jeg i Udvalget holdt paa — hvad jeg imidlertid frafaldt — at der kun skulde udredes $\frac{1}{10}$ af Kommunerne, men de $\frac{9}{10}$ af Statskassen. Fordi Staten fik den uhyre store Magt, som den faar over Enhvers Eiendom, ja, man kan næsten sige under visse Omstændigheder over Enhvers Velsærd, saa har jeg egentlig ment, at Kommunerne burde slippe med $\frac{1}{10}$, ja, jeg var ikke utilbøielig til, at Kommunerne slet Intet skulde betale, men at det Hele skulde udrede af Statskassen, og Grunden, hvorfor jeg holdt paa, at Kommunerne dog skulde betale Noget, var, for at Kommunerne ikke skulde skrive alfor store Regninger til Statskassen. Jeg var bange for, at, naar de kunne lægge det Hele uden videre derover, saa vilde de skrive Regningerne flottere end ellers. Naar Kommunerne derimod skulde give $\frac{1}{10}$, saa vilde man have Sikkerhed for, at de ikke gjorde Regningerne større end tilbørligt. Jeg kunde imidlertid ikke faae Noget i Udvalget til at gaa ind paa denne Betragtning, og jeg fandt derfor, at jeg vilde frafalde den, saa meget mere, som den høitærede Justits-

minister ndtalte, at han endogsaa var bange for, at Finansministeren ikke vilde gaa til, at Statskassen betalte $\frac{3}{4}$, men bestemt vilde holde paa kun at gaa til Halvdelen.

Jeg har forstaaet Lovens saaledes — det synes mig, at det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgfreds (Beth) forstod den noget anderledes — at der skal gives fuld Erstatning i enhver Henseende, saaledes, at naar man tager en Mand's Stue eller Veilighed, saa skal han ikke alene have Betaling for den Tid, hvori han har undværet den, men endog have mere Betaling. Det kan jo nemlig være nogle Maaneder eller et halvt Aar, inden han faar udleiet den, fordi Ingen gjerne vil ind og bo igjen i disse Boliger, hvor de Syge have boet. Erstatningen vil her ganske vist bero paa et Skøn, men anderledes kan jeg ikke forstaa det. Ligeledes kan det jo synes meget strængt, at man under visse Omstændigheder tager Familiens Medlemmer og stiller dem fra hinanden, sætter Børnene i Pleie, de Syge paa et Sted, de Sunde paa et andet. Jeg tror imidlertid, at Slikt er nødvendigt under saa overordentlige Omstændigheder, som en Landfarstot, der jo kan være den frygteligste Hærgning. Saaledes faae vi under Koleraen i 1852, at Klagen ikke var den, at Myndighederne brugte Magt, men Pressen klagede ganske alvorligt over, at de ikke brugte Myndighed nok. Man vilde have, at de skulde gaa videre, fordi Nødvendigheden paabød, at de ikke holdt sig indenfor Lovens Grændser, idet der ingen Lov var, der passede for saadant Forhold. Da jeg som sagt har oplevet her i Kjøbenhavn dette frygtelige Aar, saa tør jeg ikke være med til under saadanne Omstændigheder at svække Myndighedernes Magt. Det er jo saaledes her i Landet, at, naar en Krig udbryder, saa har, saavidt jeg veed, Overgeneralen hele Magten, han kan gjøre baade det ene og det andet over vor Eiendom, men jeg mener, at saadan Pest er ligeaa, ja under Liden værre end Krig, og derfor mener jeg, der maa lægges overordentlig Magt i Myndighedernes Hænder. Et andet Spørgsmaal er jo, om disse Bestemmelser i Lovforslaget ikke kunde være udtrykte paa en mere hensigtsmæssig og formaalstjenlig Maade, derom tør jeg som sagt ikke dømme. Imidlertid har det jo heller ikke saadan Hast, der er slet ingen overhængende Fare, saa selv om det høie Thing skulde beslutte sig til at lade Forslaget gaa tilbage til Udvalget og først komme frem igjen næste Aar, saa er der ikke Noget videre tabt derved, det er jo en saa stor Sag, at den fortjener den alvorligste Overveielse og den nøieste Prøvelse.